

Arrest

nr. 159 734 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OVENEKE, die loco advocaat T. FADIGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 9 juni 2013 te Rwanda in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster dient op 9 augustus 2013 te Kigali, Rwanda, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen. De afgifte van het visum wordt op 24 oktober 2013 toegestaan.

1.3. Verzoeker komt op 6 november 2013 België binnen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 mei 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 24 april 2015, ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen,

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980

§1,4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene kwam aan in ons land op 06.11.2013.

Uit het politieverlag dd 17.12.2013 blijkt dat betrokkene niet meer bij haar echtgenoot verblijft. Hij heeft haar de deur gewezen nadat zij zwanger bleek te zijn van iemand anders.

De echtgenoot heeft de echtscheiding ingezet.

Gezien de korte verblijfsduur in België kan men onmogelijk stellen dat betrokkene geïntegreerd is in ons land. Hierdoor is het bijgevolg niet nodig de nodige onderzoeken hiervoor te voeren.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42quater, § 1, laatste lid en § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van bestuurshandelingen”.

In een eerste onderdeel van haar middel stelt zij als volgt:

“Doordat, eerste tak, verwerende partij beweert dat het niet nodig zou zijn om de “nodige onderzoeken” uit te voeren, aangezien door de korte verblijfsduur in België men onmogelijk zou kunnen stellen dat verzoekster geïntegreerd is in België;

Terwijl artikel 42 quater, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980, letterlijk bepaalt dat: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”;

Verwerende partij geeft echter zelf toe in de bestreden beslissing dat zij de vereiste onderzoeken niet heeft uitgevoerd, omdat zij meent dat dit niet nodig zou zijn door de korte verblijfsduur van verzoekster; Artikel 42 quater, §1 laatste lid voorziet echter geen uitzondering, zodat verwerende partij dit artikel duidelijk geschonden heeft;

Verwerende partij heeft immers nagelaten om ook maar enig onderzoek uit te voeren naar de persoonlijke situatie van verzoekster;

Zij heeft geenszins rekening gehouden met de economische situatie van verzoekster, noch met haar sociale en culturele integratie in het Rijk en heeft dus nagelaten om rekening te houden met alle relevante elementen eigen aan de zaak;

Uit bovenstaande uiteenzetting van de feiten en uit de meegedeelde stukken, die eveneens werden overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 16, 17 en 18), blijkt immers duidelijk dat verzoekster wel degelijk geïntegreerd is in België;

Zij heeft onmiddellijk alles in het werk gesteld om werk en een appartement te vinden;
 Verzoekster heeft zich inderdaad zeer snel ingeschreven bij Actiris op 17 april 2014 en bij de VDAB op 23 april 2014 (stukken 8 en 9);
 Daarnaast heeft zij eveneens de hulp ingeroepen van “Mission Locale de Saint-Gilles” bij haar actieve zoektocht naar werk (stuk 10) en verstuurd ze verscheidene CV's (stuk 11);
 Op 14 augustus 2014, sloot verzoekster reeds een arbeidsovereenkomst af (stuk 12) en op 1 oktober 2014 vond ze een appartement, gelegen te 1070 Anderlecht, Louis Van Beethovenstraat 10 (stuk 15);
 Op 1 november 2014, sloot ze een voltijdse arbeidsovereenkomst af met UBUMWE SCS als hulp in de zaal (stuk 13) waar ze nog steeds werkt;
 Verwerende partij heeft verzoekster zelfs niet de kans gegeven om deze elementen naar voren te brengen, alvorens de bestreden beslissing te nemen;
 Bovendien heeft verwerende partij verzoekster geenszins de kans gegeven om elementen naar voren te brengen aangaande het echtelijk geweld waarvan zij het slachtoffer is geweest gedurende haar huwelijk met de heer [N.];
 De combinatie van de verschillende elementen die hier worden aangegeven en in het bijzonder de medische verslagen (stukken 2, 3 en 4), alsook de klacht die verzoekster aanbrengt (stuk 5) en de attesten van “Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales a.s.b.l.” en van “Open Deur vzw” (stukken 6 en 7), bewijst overduidelijk op voldoende wijze dat er sprake was van echtelijk geweld;
 Verzoekster heeft echter nooit enige uitnodiging ontvangen van Dienst Vreemdelingenzaken om zich aan te bieden bij de gemeente om elementen naar voren te brengen aangaande haar persoonlijke situatie;
 Verzoeker kon er nochtans rechtmatig op vertrouwen dat verwerende partij haar zou uitnodigen om bewijzen en elementen aan te brengen aangaande haar persoonlijke situatie, aangezien artikel 42quater, §1, laatste lid haar verplicht om een onderzoek hieromtrent uit te voeren;
 Daarnaast wist zij zelfs niet dat een negatieve beslissing werd genomen op 15 mei 2014, totdat deze haar uiteindelijk werd betekend op 24 april 2015 (!);
 Verwerende partij heeft bijgevolg de rechten van verdediging van verzoekster op ernstige wijze geschonden en heeft een kennelijke beoordelingsfout begaan, aangezien verzoekster op grond van artikel 42quater §4, 4° recht heeft op het behoud van haar verblijfstitel;
 Verwerende partij getuigt van daadwerkelijke willekeur bij het nemen van de bestreden beslissing en de motivering is duidelijk niet afdoende, waardoor verwerende partij de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 schendt, alsook de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van bestuurshandelingen;”

2.2. Verweerder repliceert, wat dit betoog betreft, in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters kritiek als zou geen rekening zijn gehouden met artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag mist.
 Verzoekster werd op 30 april 2014 uitgenodigd om overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de vreemdelingenwet alle nuttige documenten over te maken in het kader van het onderzoek naar een eventuele intrekking van het verblijfsrecht.
 Bij schrijven van 31 juli 2014, 23 oktober 2014, 26 januari 2015 maakte verzoeksters raadsman stukken over aan verwerende partij.
 De bestreden beslissing dateert echter van 15 mei 2014, zodat voormelde stukken werden overgemaakt nadat de bestreden beslissing reeds was genomen en er bijgevolg geen rekening mee kon worden gehouden.
 Bovendien, het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, nieuwe stukken worden toegevoegd waaruit zou moeten blijken dat verzoekster geïntegreerd is en het slachtoffer was van huishoudelijk geweld, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden.
 De bestreden beslissing stipuleert daarenboven het volgende:
 [...] Verzoekster ontkent niet dat zij op 6 november 2013 in België is toegekomen.
 Uit het politieverlag van 17 december 2013 blijkt dat op 9 december 2013 een woonstcontrole werd uitgevoerd, doch dat verzoeksters echtgenoot verklaarde dat zij er niet meer verbleef. Er werd bovendien geen spoor van verzoekster teruggevonden op het door haar opgegeven adres.
 Verzoekster, die naar België is gekomen met het oog op gezinshereniging, leefde slechts een maand samen met haar voormalige partner in de echtelijke woonst. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er een maand na haar aankomst in België, geen gezamenlijke vestiging meer was.

Bovendien startte haar voormalige echtgenoot op 24 maart 2014 een procedure op om uit te echt te scheiden.

Verzoeksters verblijf werd omwille van die redenen op 15 mei 2014 beëindigd. Zij was op dat moment nog maar sedert 6 maanden in België en sedert 1 maand in het bezit van een F-kaart. In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht gewezen op haar korte verblijfsduur, waardoor onmogelijk kan worden aangenomen dat zij geïntegreerd is. Zodoende wordt terecht aangegeven dat er zich geen onderzoek opdringt.

Er kan dan ook geen gebrek aan zorgvuldigheid worden weerhouden in hoofde van verwerende partij. De beschouwingen van verzoekster zijn niet dienstig. [...]

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beëindigingsbeslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt allereerst dat verweerder heeft nagelaten een voldoende zorgvuldig onderzoek te voeren in het licht van artikel 42quater, § 1 laatste lid van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat verweerder in wezen zelf reeds aangeeft dat zij dit onderzoek niet heeft gevoerd en benadrukt dat het feit dat zij nog maar sinds korte tijd in België verblijft verweerder geenszins vrijstelde van dit te voeren onderzoek. Zij stelt dat zij ook niet in de mogelijkheid werd gesteld om dienaangaande voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing stukken naar voor te brengen. Daarnaast wijst zij erop dat haar niet de mogelijkheid werd gegeven om elementen naar voor te brengen aangaande het echtelijke geweld waarvan zij slachtoffer werd gedurende haar huwelijk. Zij voegt in dit verband thans medische verslagen, een klacht bij de politie en attesten van het “Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales a.s.b.l.” en van “vzw Open Deur”. Zij betoogt dat haar rechten van verdediging zijn geschonden in het licht van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en is van mening dat zij op deze laatste grond haar verblijfsrecht vermocht te behouden.

In casu ging verweerder over tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...].”

Artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om

te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet vervolgens:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Er kan aldus slechts toepassing worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zolang geen van de in § 4 van deze bepaling voorziene situaties zich voordoet. Bij een toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient verder, overeenkomstig het laatste lid van deze bepaling, rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij of zij bindingen heeft met zijn of haar land van oorsprong.

In dit verband merkt de Raad op dat het administratief dossier een stuk van 2 april 2014 van een Inspecteur van de politiezone WOKRA bevat, waarin deze stelt als volgt:

"[...] Onderzoek heeft uitgewezen dat de genaamde [M. N.] het adres [...] te 1950 Kraainem heeft verlaten wegens echtelijke problemen. [M. N.] werd door onze diensten overgebracht naar een vluchthuis voor vrouwen."

In een e-mailbericht van 3 april 2014 deelt een personeelslid van de gemeente Kraainem verweerder vervolgens mee dat verzoekster thans niet meer in hun gemeente verblijft, doch wel in een vluchthuis te Brussel. Het concrete adres van dit vluchthuis wordt meegedeeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vervolgens ook dat verweerder op 30 april 2014 brieven opstelde waarbij verzoekster wordt gevraagd om alle nuttige gegevens over te maken in het kader van de bepalingen van artikel 42quater, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat deze brieven werden opgesteld, blijkt dat het bestuur het op dat ogenblik nuttig achtte verzoekster toe te laten haar standpunt in dit verband naar voor te brengen. Er blijkt vervolgens evenwel op geen enkele wijze dat deze brieven verzoekster ook effectief ter kennis werden gebracht, of dat pogingen werden ondernomen om haar deze brieven ter kennis te brengen. Het door verweerder in de nota gestelde dat verzoekster op 30 april 2014 werd uitgenodigd haar standpunt naar voor te brengen, vindt dan ook geen steun in de stukken van het administratief dossier. Een naderhand door verzoekster aan het bestuur overgemaakt schrijven van 13 juni 2014 van het betrokken vluchthuis leert ook dat verzoekster van 21 maart 2014 tot aan het nemen van de bestreden beslissingen aldaar verbleef, waardoor ook niet blijkt dat zij niet te contacteren was. Verder is het ook opmerkelijk dat de brieven aangeven dat de betrokkene de nuttig geachte documenten binnen de dertig dagen na de betekening van de brief diende voor te leggen, terwijl op 15 mei 2014 reeds werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissingen.

In de bestreden beëindigingsbeslissing wordt vastgesteld dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar echtgenoot. Er wordt toegelicht op basis van welke gegevens verweerder tot deze vaststelling is gekomen. Vervolgens wordt gewezen op de korte verblijfsduur van verzoekster in België om te stellen dat zij hier onmogelijk geïntegreerd kan zijn en het *"bijgevolg niet nodig [is] de nodige onderzoeken hiervoor te voeren"*.

De Raad benadrukt dat anders dan bij een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart waarbij het de taak is van de aanvrager om alle dienstige informatie ter kennis te brengen van het bestuur, het bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, niet de verantwoordelijkheid is van de betrokkene om op eigen initiatief informatie over te maken aan het bestuur, maar het de taak is van het bestuur om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekster niet onder de uitzonderingsbepalingen valt en dat er geen concrete gegevens betreffende de elementen opgesomd in het laatste lid van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet spelen die in rekening dienen te worden gebracht. Hiervoor kan ze niet passief optreden, maar is het haar taak om zich bij de betrokkene te informeren, te meer indien

er aanwijzingen voorhanden zijn in het administratief dossier dat een uitzonderingsbepaling mogelijk van toepassing kan zijn.

De Raad stelt vast dat, gelet op de aanwijzingen van een schrijnende situatie zoals deze voorhanden waren in het administratief dossier, het aan verweerder toekwam te onderzoeken of artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet in casu wel kon worden toegepast, gelet op hetgeen wordt gesteld in artikel 42quater, § 4, 4° van dezelfde wet. Van een zorgvuldig werkende overheid mag immers worden verwacht dat zij alvorens het verblijfsrecht van een vreemdeling te beëindigen onderzoekt of er geen wettelijk beletsel bestaat om een dergelijke maatregel te nemen. Door dit niet te doen, ondanks het feit dat er aanwijzing voorhanden was in het administratief dossier dat verzoekster mogelijk slachtoffer was van huiselijk geweld en kon vallen onder een uitzonderingsbepaling, heeft verweerder de zorgvuldigheidsnorm geschonden.

Ook wat het onderzoek zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet betreft, kan verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat het feit dat zij nog maar kort in het Rijk verbleef – hetgeen slechts één van de door de wetgever vooropgestelde relevante elementen betreft – geen grond is opdat het bestuur wordt vrijgesteld van het voeren van dit onderzoek of aldus kan worden volstaan met een veronderstelling dat er geen relevante elementen spelen. Er blijkt geenszins dat gelet op het korte verblijf van verzoekster in het Rijk op algemene wijze kan worden afgeleid dat er op dit punt geen sprake zou kunnen zijn van overige relevante elementen die spelen. Verzoekster geeft correct aan dat zij in dit verband, nu het bestuur op eigen initiatief de bestreden beëindigingsbeslissing nam, in de mogelijkheid diende te worden gesteld om haar standpunt naar voor te brengen. Ook op dit punt is de bestreden beëindigingsbeslissing aldus niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Dit onderdeel van het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beëindigingsbeslissing.

2.4. Het gegeven dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan in casu verzoekster immers geen bevel om het grondgebied te verlaten geven zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zij het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk niet kan behouden. Als gevolg van de nietigverklaring van de beëindigingsbeslissing valt verzoekster ook terug op de situatie waarin zij opnieuw gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in België, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.5. Een onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS